

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР ИЗНУДВАЧИТЕ НЕ СТРЕЛЯТ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

1

Мъжът в пепелявосин костюм — който не изглеждаше пепелявосин под светлините на клуб „Боливар“ — беше висок, с развлечени сиви очи, тънък нос, здрава челюст. Имаше доста чувствени устни. В лъскавата му черна коса едва се забелязваха сребристи отблясъци. Дрехите му сякаш имаха своя собствена душа, а не само съмнително минало. Този човек се казваше Малъри.

Държеше цигара в силните си красиви пръсти, а другата му ръка лежеше върху бялата покривка на масата.

— Писмата ще ви струват десет бона, госпожице Фар. Не е много — заяви той, поглеждайки за миг момичето срещу себе си; после погледът му обходи празните маси и се спря върху оформения като сърце подиум в центъра на заведението, където танцуващите се поклащаха, осветявани от сменящи се цветни светлини.

Стълпотворението около клиентите в близост до дансинга бе толкова голямо, че потящите се келнери балансираха като въжеиграчи, за да се промъкват между масите. Но там, където седеше Малъри, имаше само четирима души.

Стройна тъмнокоса жена пиеше уиски със сода, седнала срещу мъж, чийто зачервен обрасъл врат блестеше от пот. Жената мрачно се взираше в чашата и си играеше с плоска сребриста бутилка в скута. Малко по-нататък двама отегчени намръщени мъже мълчаливо пушеха дълги тънки пури.

— Десет бона са идеалната сума, госпожице Фар.

Ронда Фар бе много красива. Беше се облякла цялата в черно за случая, с изключение на пухкавата бяла якичка на вечерната и пелерина, лека като перце. Изключение правеше и бялата ѝ перука, сложена за маскировка, с която изглеждаше като тийнейджърка. Очите и бяха сини като метличини, а кожата ѝ — мечта на всеки стар коцкар.

— Това е нелепо — изсъска тя злобно, без да вдигне глава.

— Защо да е нелепо? — попита Малъри леко изненадан и малко ядосан.

Ронда Фар вдигна очи и му хвърли поглед — твърд като мрамор. Извади цигара от отворена на масата сребърна табакера, намести я в дълго тънко цигаре, също черно.

— За любовните писма на филмова звезда? — запита на свой ред тя. — При това вече не и чак такава звезда. Публиката престана да е симпатична стара дама с дълги дантелени кюлоти.

В лилавеникавосините ѝ очи затанцува презрително пламъче. Малъри я изгледа студено.

— Ама бързо-бързо дойдохте да говорите за тях с абсолютно непознат мъж.

— Сигурно не съм била на себе си — махна тя с цигарето.

— Не, госпожице Фар — усмихна се Малъри с очи, без да разтегля устни. — Имате дяволски основателна причина. Искате ли да ви кажа каква?

Ронда Фар му хвърли гневен поглед. После се загледа другаде и сякаш забрави за него. Вдигна ръка, онази с цигарето, изви я в красива поза и се вторачи в нея. Красива ръка без пръстени. Красивите ръце също като цъфналото дърво джакаранда са рядка гледка в град, където хубавките лица се срещаха толкова често, колкото са бримките по евтините дамски чорапи.

Тя извърна глава и хвърли поглед към жената с намусената физиономия, после над нея към тълпата около дансинга. Оркестърът продължи с нещо сладникаво и монотонно.

— Мразя ги тия долнопробни кръчми — заяви тя тихо. — Сякаш могат да съществуват само след мръкване, като вампири. Безмилостно разсипват хората, греховни без капка ирония. — Отпусна ръка върху бялата покривка. — О, да, писмата, и защо са толкова опасни, изнудвачо?

Малъри се засмя — звънлив смях с метален стържещ звук.

— Бива си те — призна той. — Писмата може би не са чак толкова опасни. Просто секси безсмислици. Спомените на ученичка, която е била прелъстена и не може да спре да говори за това.

— Противно — заяви Ронда Фар с глас, напомнящ ледено кадифе.

— Важен е мъжът, до когото са написани — студено обясни Малъри. — Рекетър, комарджия, момче на бързо спечелените пари. И

всичко свързано с това. Мъж, с когото не можеш да разговаряш открито и да продължиш да се числиш към елита.

— Аз не говоря с него, изнудвачо. Не съм разговаряла с него от години. Ландри беше доста хубаво момче, когато се запознах с него. Повечето хора имат нещо зад гърба си, в което не биха искали никой да си вре носа. В моя случай то наистина е в миналото.

— Така ли? А моят да бъде с ягоди — неочаквано се сопна Малъри. — Току-що го помоли да ти помогне да си върнеш писмата.

Главата ѝ рязко подскочи. Лицето ѝ сякаш щеше да се разглови или да се превърне в сбор от черти извън всякакъв контрол. В очите ѝ назря вик, но бе сподавен за секунда.

Почти моментално възвърна самоконтрола си. Очите и загубиха цвят — станаха почти сиви като на мъжа срещу нея. Тя остави свръхвнимателно черното цигаре и сплете пръсти. Кокалчетата и побеляха.

— Толкова добре ли познавате Ландри? — мрачно запитва Ронда Фар.

— Да речем, ровя се тук-там, откривам разни работи... Ще се споразумеем ли, или само ще се джавкаме?

— Откъде взехте писмата? — гласът ѝ бе все така мрачен и груб. Малъри сви рамене.

— В нашия бизнес такива неща не се споделят.

— Имам причина да питам. И други хора се опитват да ми продадат проклетите писма. Затова съм тук. Стана ми любопитно. Но ти, предполагам, просто си един от тях — от ония, дето се опитват да ме сплашат и да ме накарат да се задействам, като увеличават цената.

— Не, аз действам сам — уточни Малъри. Госпожица Фар кимна.

— Това е добре — отрони тя почти шепнешком. — Навярно някой гений се е сетил да направи своя лична редакция на писмата ми. Фотостати... Няма да платя. До никъде няма да стигна така. Няма да платя, изнудвачо. Ако зависи от мен, бих те посъветвала да идеш някоя нощ и да скочиш от кея с тъпите си писма!

Малъри сбърчи нос и дълбоко замислен, изпусна въздух през притиснатите ноздри.

— Добре казано, госпожице Фар, но така нищо няма да стане.

— Не съм и искала да става — отсече тя. — Можех и по-добре да го кажа. И ако се бях сетила да си донеса малкия пистолет със седефената дръжка, щях да го кажа с куршуми и да ми се размине! Но не ми трябва подобна популярност.

Малъри вдигна два тънки пръста и ги огледа критично. Изглеждаше развеселен, почти доволен. Ронда Фар вдигна слабата си ръка към бялата перука, задържа я там за миг и я отпусна.

Мъж, седнала през няколко маси от тях, моментално стана и се приближи.

Крачеше бързо с лека гъвкава стъпка, размахвайки черна филцова шапка край бедрото си. Беше строен, изтупан с вечерно облекло и с ръкавица на едната ръка.

— Не си очаквал да дойда тук сама, нали? — запита Ронда Фар, докато мъжът скъсяваше разстоянието до масата им. — Никога не ходя в нощни клубове сама.

Малъри се захили.

— Недей, не бива и не трябва, скъпа — сухо отвърна той.

Мъжът застана до масата. Беше нисък, добре сложен, тъмнокос. Имаше тънки черни мустаци, лъскави като сатен, и бяла кожа, за която латиноамериканците биха му завидели.

С обиграно движение, с лек драматичен оттенък, той се наведе над масата, взе цигара от сребърната табакера на Малъри и я запали превзето.

Ронда Фар закри уста с длан и се прозя.

— Това е Ърно, моят телохранител. Той се грижи за мен. Не е ли чудесно?

Бавно се изправи. Ърно ѝ помогна да наметне пелерината си. После разтегли устни в тъжна усмивка към Малъри.

— Привет, скъпи — поздрави го той. Имаше тъмни, почти черни очи, в които проблясваха светкавици.

Ронда Фар се загърна с пелерината, кимна леко, изобрази бърза саркастична усмивка с деликатните си устни и пое по пътеката между масите. Вървеше с гордо вдигната глава, лицето ѝ беше малко напрегнато и бдително като на кралица в опасност. Не безстрашно, но с презрение към страха. Впечатляващо.

Двамата отегчени мъже я погледнаха с интерес. Тъмнокосата жена размишляваше мрачно над задачата дали да не си забърка в

чашата нещо, дето би съборило и кон на земята. Мъжът с дебелия потен врат май беше заспал.

Ронда Фар изкачи петте покрити с яркочервен килим стъпала, които водеха към фоайето, мина покрай сведената глава на келнер, застанал край балдахина от златисти завеси, и изчезна.

Малъри я проследи, докато се скри от погледа му.

— Кажи сега, боклук, какво си намислил — обърна се той към Ърно с преднамерено обиден тон и студена усмивка.

Ърно се стегна. Ръката с цигарата трепна и от фасата се посипа пепел.

— Нещо се заблуждаваш, скъпи — бързо каза телохранителят.

— За какво бе, боклук?

По бледите бузи на Ърно избиха червени петна. Присви очи така, че от тях останаха само две черни цепки. Раздвижи леко ръката без ръкавица, сви пръсти и малките му розови нокти проблеснаха.

— Нещо за някакви писма, скъпи — тихо поясни той. — Откажи се! Няма хляб в тая работа!

Малъри го изгледа с циничен интерес, прокара пръсти по лъскавата си черна коса и бавно процеди:

— Май не разбирам накъде биеш, дребосък.

Ърно се засмя. Метален, напрегнат, ужасен смях. Малъри познаваше този вид смях — прелюдия към изпълнение на патронни арии понякога. Не сваляше очи от бързата дясна ръчичка на Ърно.

— Я си поемай по пътя, фъстък нещастен. Може да ми хрумне с един шамар да обръсна мъха над горната ти устна.

Лицето на Ърно се сгърчи. Червените петна по бузите му запламтяха още по-ярко. Вдигна ръката с цигарата, вдигна я бавно и захвърли димящия фас в лицето на Малъри. Малъри отмести леко глава и фасът прелетя над рамото му.

На слабото му студено лице не се изписаха никакви емоции.

— Внимавай, боклук непотребен — предупреди го той с безизразен, сякаш чужд глас. — За такова нещо може да пострадаш.

Ърно се засмя със същия метален, напрегнат смях.

— Изнудвачите не стрелят, скъпи — озъби се той. — Нали?

— Разкарай се, жабар мръсен!

Думите, студеният подигравателен тон вбесиха Ърно. Дясната му ръка се стрелна нагоре като атакуваща змия и за част от секундата

извади пистолета от кобура под мишницата. След това застина неподвижно, вперил огнен поглед в Малъри. Малъри се наведе леко напред, хвана ръба на масата и запъна пръсти от долната му страна. В угълчетата на устните му затрептя мрачна усмивка.

Чернокосата жена нададе приглушен писък. Капчица кръв не остана по лицето на Ърно, страните му хлътнаха.

— Добре, скъпи — изсъска той бесен. — Да вървим навън. Хайде пред мен!

Един от отегчените мъже, седнали през три маси, мръдна неочаквано. Незначителното движение привлече вниманието на Ърно. Отмести поглед за части от секундата. Точно в този миг масата хвъркна към корема му и го събори на пода.

Масата беше лека, но Малъри — не. Чу се трясък. Издрънчаха чинии, нещо сребърно — също. Ърно лежеше проснат на земята, масата бе паднала на бедрата му. Пистолетът му бе на трийсетина сантиметра от сгърчените му пръсти. Лицето му също се бе сгърчило.

За миг изглеждаше, сякаш сцената бе залята с разтопено стъкло и никога няма да се промени. Тогава чернокосата отново изпищя, този път по-силно. И изведнъж вцепенението бе пометено като от вихър. Хората наскачаха. Двама келнери вдигнаха високо ръце и заломотиха безспир на шумен неаполитански.

Потен преуморен помощник-келнер настръхна, готов за действие — явно страхът му от оберкелнера бе по-голям от страха от внезапна смърт. Пълничък червендалест мъж с рижаворуса коса бързо се спусна по стълбите, размахал купчина менюта.

Ърно отхвърли масата от краката си, надигна се на колене и сграбчи пистолета. Извъртя се, ръсейки ругатни, но Малъри — единственият запазил спокойствие в центъра на неразборията — се наведе и заби юмрук в крехката челюст на мъжа.

Погледът на Ърно се изпразни и той рухна като непълен чувал с пясък.

Малъри внимателно се вгледа в него за секунда-две. После вдигна табакерата си от пода. В нея имаше още две цигари. Пъхна една между устните си и прибра табакерата. Извади няколко банкноти от джоба на панталона си, сгъна ги по дължина и мушна с тях гърдите на най-близкия келнер.

Тръгна, без да бърза, към петте стъпала с яркия червен килим и оттам към изхода.

Мъжът с дебелия врат отвори предпазливо едно око. Пияната жена с мъка се изправи и се изкикоти, осенена от вдъхновение. Вдигна купата с лед с отрупаните си с бижута слаби ръце и я изсипа върху корема на Ърно с неочаквана точност.

2

Малъри излезе пред заведението, стиснал меката си шапка под мишница. Портиерът го изглежда въпросително. Той поклати отрицателно глава и се отдалечи по тротоара покрай алеята за коли с формата на полукръг. Спря се в тъмното до бордюра и се замисли. След малко край него бавно мина „Изота-фраскини“.

Открита лимузина — огромна дори за представите в Холивуд. Блесна като момиче от хора на Зигфилд, докато минаваше под светлините на входа, а после от красотата ѝ остана само сучен сив цвят и сребро. Зад волана седеше като истукан шофьор с ливрея и фуражка, екстравагантно килната над едното му око. Ронда Фар седеше на задната седалка, неподвижна като восъчна фигура.

Колата се плъзна безшумно по алеята, мина между две дебели каменни колони и изчезна сред светлините на булеварда. Малъри разсеяно си сложи шапката.

Нещо помръдна в мрака зад него между два високи италиански кипариса. Завъртя се на пети и видя слабата светлина, отразена от цевта на пистолет.

Мъжът, който държеше оръжието, бе много едър и широкоплещест. На тила му се крепеше безформена филцова шапка, а палтото му зееше отворено. На мъждивата светлина от висок тесен прозорец се виждаха рунтавите му вежди и орловият му нос. Зад него имаше още един мъж.

— Това е пистолет, приятел. Прави бум-бум и поваля хора. Искаш ли да го пробваш?

Малъри му хвърли празен поглед.

— Ама че хапльо! Що не пораснеш първо! Кой закон съм нарушил?

Едрият мъж се разсмя. Смехът му бе глух, напомнящ тътена, с който се разбиват вълните при мъгла.

— Тоя умник ни позна, Джим — от тона му струеше сарказъм. — Един от двамата ни явно има вид на ченге.

— Погледна към Малъри и добави: — Видях как взе мярката на един дребосък вътре. Това прилича ли ти на нарушение?

Малъри захвърли фасата надалеч и проследи полета му в тъмнината.

— А една двайсетачка ще ви помогне ли да го възприемете по друг начин? — внимателно опипа почвата той.

— Не и тази вечер, господинчо. Друга вечер сигурно, но не и тази.

— А стотачка?

— Дори и тя е безсилна.

— Как успя да го кажеш — свалям ти шапка! — мрачно се пошегува Малъри.

Едрият мъж се разсмя отново и малко се приближи. Човекът зад него излезе от сянката и положи мека дебеличка ръка върху рамото на Малъри. Той се дръпна встрани, без да помества крака. Чуждата длан падна от рамото му.

— Дръж си лапите далеч от мен, ченге!

Другият изсумтя. Нещо изсвистя във въздуха и силно удари Малъри зад лявото ухо. Той падна на колене, олюля се за миг и разтърси силно глава. Погледът му се проясни. Вече виждаше ромбоидната форма на плочките, покриващи тротоара. Изправи се бавно.

Погледна мъжа, който го беше халосал, и го наруга с плътен равен глас, но с такава ярост, че оня отстъпи назад и отпуснатата му уста се сгърчи като топящ се каучук.

— Мътните те взели, Джим! — викна едрият. — За какъв дявол направи това?

Мъжът, наречен Джим, сложи меката си дебела длан на устата и я задържа, после пъкна късата палка в джоба на палтото си.

— Забрави! — рече той. — Хайде размърдай се... и да свършваме. Жаден съм.

Тръгна по алеята. Малъри бавно се обърна и го проследи с поглед, докато разтриваше удареното място зад ухото. Едрият махна делово с пистолета.

— Върви, приятел. Ще се поразходим на лунна светлина.

Малъри тръгна. Едрият го последва. Мъжът на име Джим се изравни с тях.

— Трябва да пийна нещо, Мак — удари се той в стомаха. — Свива ме под лъжичката.

— Всички сме така, човече — спокойно го увери едрият.

Стигнаха до кола за екскурзионни обиколки, паркирана недалеч от каменните стълбове досами булеварда. Мъжът, ударил Малъри, зае мястото зад волана. Едрият го застави да седне отзад и се настани до него. Държеше пистолета върху широкото си бедро. Килна шапката още по-назад и извади смачкан пакет цигари. Внимателно запали една с лявата си ръка.

Колата се гмурна в морето от автомобилни светлини, тръгна на изток, но скоро зави на юг и се запуска по дълъг наклон. Светлините на града се виждаха като на длан, пръснали се в мрака, докдето ти стига погледът. Неоновы надписи сияеха и проблясваха. Бездушен лъч на прожектор се забиваше ту в един, ту в друг висок рехав облак.

— Ето каква е работата — обясни едрият мъжага, бълвайки дим през широките си ноздри. — Видяхме те как се опитваш да пробуташ някакви фалшиви писма на оная фръцла Фар.

Малъри се изсмя мрачно.

— Ще ме уморите бе, малоумници.

Едрият сякаш се замисли над думите му, загледан пред себе си. Всяка отмината улична лампа осветяваше за миг широкото му лице.

-Ти си човекът, това е ясно — заяви той след малко. — Длъжни сме да знаем тия неща в нашата работа.

Малъри присви очи в тъмното. Разтегли устни в усмивка.

— Коя работа, ченге?

Едрият зина широко, после затвори уста и ченето му щракна.

— Май ще е по-добре да запееш, умнико. Иначе ще си осигуриш недотам приятно прекарване. По-лесно ще ти бъде да се разбереш с мен и Джим, че нашите приятели далеч не са толкова добросърдечни.

— Какво очаквате да ви кажа, лейтенант? — попита Малъри.

Едрият мъжага се разтресе в беззвучен смях, но не отговори. Колата отмина нефтения кладенец, дето стоеше наред булевард „Ла Сиенега“, после зави по тиха уличка с палми. Спря някъде в средата на пресечката пред празен парцел. Джим загаси двигателя и Фаровете. Извади плоска бутилка от жабката, надигна я и доволно въздъхна. После я подаде през рамо назад.

Едрият отпи и махна с бутилката във въздуха.

— Ще трябва да почакаме един приятел тук. Така че хайде да си поговорим. Казвам се Макдоналд — криминален отдел. Опитваше се да издоиш оная Фар. Появи се телохранителят ѝ. Ти се справи с него. Чудесно изпълнение. Хареса ни. Но другата част определено не ни допадна.

Джим посегна за бутилката, отпи още веднъж и подуши гърлото.

— Наблюдавахме те — обясни той. — Но не очаквахме, че ще действаш така открито.

Малъри залепи лице до прозореца на колата и вдигна поглед към спокойното синьо небе, осеяно със звезди.

— Знаеш твърде много, ченге. И не си получил информацията от госпожица Фар. Никоя филмова звезда не би отишла в полицията, когато става дума за изнудване.

Макдоналд поклати голямата си глава. Очите му едва-едва проблеснаха в тъмната кола.

— Не сме споменали откъде сме получили информацията, умнико. Значи наистина се опитваше да издоиш момичето, а?

— Госпожица Фар е стара моя приятелка — мрачно заяви Малъри. — Някой се опитва да я изнудва, но не съм аз. Просто душа наоколо.

— Тогава жабарят защо извади патлак срещу теб? — бързо изстреля Макдоналд.

— Не ме хареса — обясни Малъри с досада. — Предизвиках го.

— Глупости! — избоботи гневно Макдоналд.

— Цапни го през устата, Мак — посъветва го мъжът зад волана. — Гледай да му хареса!

Малъри протегна ръце надолу и изви рамене като човек, схванал се от дълго седене. Усети издутината на пистолета под мишницата си.

— Каза, че съм се опитвал да пробутам фалшиви писма — започна той бавно. — Какво те кара да мислиш, че писмата са фалшиви?

— Ами, да речем, знаем къде са истинските — тихо отговори Макдоналд.

— Така си и мислех — засмя се Малъри.

Макдоналд ненадейно се извъртя и го удари с юмрук в лицето, но не много силно. Малъри отново се изсмя, после внимателно докосна натъртеното място зад ухото.

— Настъпих те по мазола, а?

Макдоналд изруга мрачно.

— Май си прекалено хитър, умнико. След малко ще разберем, предполагам.

После замълча. Мъжът зад волана свали шапката си и се почеса по обраслата със сива коса глава. Отсечени силни изсвирвания на клаксон долетяха от булеварда само на половин пресечка от колата. В края на улицата присветваха и отминаваха включени фарове. След малко два лъча направиха широк завой и се плъзнаха под палмите от двете страни на пресечката, разсичайки тъмнината. Голяма тъмна кола мина покрай паркирания автомобил за излети и спря до тротоара пред него. Фаровете угаснаха.

Вратата се отвори и на улицата излезе мъж.

— Здравсти, Слипипи — обади се Макдоналд. — Как мина?

Мъжът беше висок, слаб, лицето му бе в сянката на ниско нахлупена бейзболна шапка. Леко фъфлеше, като говореше.

— Нищо особено. Никой не се ядоса.

— Добре — изръмжа Макдоналд. — Зарежи онова съкровище и подкарай тая таратайка.

Джим се премести отзад до Малъри и здравата заби лакът в тялото му. Дългурестият се плъзна зад волана, включи двигателя и подкара обратно към „Ла Сиенегас“, после на юг към Уилшир и след това отново на запад. Караше бързо и нагло.

Минаха небрежно на червено, покрай голям киносалон, облян в светлина, но зад гишетото за билети нямаше никой; прекосиха Бевърли Хилс и поеха по междуградско шосе. Моторът зарева по-силно по стръмно нанагорнище с високи мантинели.

— По дяволите, Джим — обади се неочаквано Макдоналд, — забравих да пребъркам това бебче. Подръж пистолета за малко.

Наведе се пред Малъри, завря се в лицето му — дъхът му миришеше на уиски. Голямата му ръка прерови джобовете, опипа хълбоците му през палтото, мина нагоре под лявата мишница. Спря за миг върху кобура с пистолета. Продължи надясно, после се махна.

— Готово, Джим. Умникът няма пистолет.

Дълбоко в мозъка на Малъри присветна сигнална лампичка. Той свъси вежди. Устата му пресъхна.

— Нещо против да запаля цигара? — попита той след малко.

— Че какво можем да имаме против подобна дреболия, сърчице мое — отвърна Макдоналд с подигравателна учтивост.

3

Жилищният блок се намираше на хълм над Уестуърд Вилидж. Беше нов и изглеждаше доста евтин. Макдоналд, Малъри и Джим слязоха пред блока, а колата продължи напред, зави зад ъгъла и изчезна.

Тримата мъже минаха през тихо фоайе, покрай комутаторно табло, което никой не обслужваше, и взеха асансьора до седмия етаж. Тръгнаха по дълъг коридор и спряха пред някаква врата. Макдоналд извади шперц от джоба си и отключи. Влязоха.

Съвсем нова стая, много светла и ужасно задимена. Мебелите бяха тапицирани с дамаска в ярки цветове, килимът бе наситенозелен на жълти ромбове. Имаше и мраморна полица, отрупана с бутилки.

Двама мъже седяха облакътени на осмоъгълна маса, а до тях имаше чаши с уиски. Единият беше рижав, с много тъмни вежди и мъртвешки бледо лице с дълбоко разположени черни очи. Другият имаше смешен тумбест нос, без никакви вежди, а цветът на косата му напомняше вътрешността на метална консерва. Този вторият остави на масата картите, които държеше, и прекоси стаята с широка усмивка. Имаше голяма добродушна уста и приятно изражение.

— Някакви проблеми, Мак? — поинтересува се той.

Макдоналд разтри брадичка и поклати отрицателно глава. Гледаше мъжа с големия нос, сякаш го мразеше. Мъжът с тумбестия нос продължаваше да се усмихва.

— Обискира ли го?

Макдоналд изкриви устни в подигравателна усмивка, отиде до мраморната лавица с бутилките.

— Тоя умник няма пистолет — каза той с неприятен глас. — Работи с главата си. Умник.

Върна се обратно и ненадейно зашлеви с опакото на ръката си Малъри през устата. Малъри се усмихна леко, но не мръдна. Беше застанал пред голямо бюро с цвят на жлъчка и пръснати тук-там червени квадрати, които изглеждаха ядосани. Ръцете му висяха покрай

бедрата, цигарата между пръстите му димеше, сгъстявайки допълнително облака от дим, увиснал под табана.

— Вържи си гащите, Мак — посъветва го мъжът с тумбестия нос. — Вие с Джим си свършихте работата. Сега чупката. Смажете лагерите и да ви няма.

— На кого даваш заповеди бе, отворко? — озъби се Макдоналд. — Не мърдам отгук, докато той каменоделец не си получи заслуженото, Костело.

Мъжът, наречен Костело, сви рамене. Червенокосият на масата се извърна леко, както си седеше, за да погледне Малъри с безразличието на колекционер, който оглежда хербаризиран бръмбар. После извади от красива черна табакера цигара и внимателно я запали със златна запалка.

Макдоналд отново отиде до мраморната лавица, наля си уиски от четвъртита бутилка и го изпи на екс. Облегна се намръщен на стената с гръб към лавицата.

Костело застана пред Малъри и започна да пука ставите на костеливите си пръсти.

— Откъде си? — попита той.

Малъри го изгледа замечтано и пъкна цигарата между устните си.

— От остров Макнийл — отвърна той леко развеселен.

— Кога те пуснаха?

— Преди десет дни.

— За какво лежа?

— За подправяне на документи — осведоми го Малъри с тихо задоволство.

— Бил ли си тук друг път?

— Тук съм роден. Не знаеш ли?

— Не-е-е-е — проточи нежно Костело. — Не знаех. И за какво дойде тук преди десет дни?

Макдоналд отново прекоси стаята, размахвайки яките си ръце, и за втори път зашлеви Малъри през устата, пресявайки се през рамото на Костело. Ръката му остави червен отпечатък върху лицето на Малъри. Той разтърси глава. В очите му заискри мрачен пламък.

— Господи, Костело, той не е от Макнийл. Занася те — гласът му гърмеше. — Той умник е просто дребен мошеник от Бруклин или

някой от ония градове, където всички ченгета са инвалиди.

Костело вдигна ръка и леко бутна Макдоналд по рамото.

— Не се меси, Мак — каза с равен, безизразен глас.

Макдоналд гневно сви юмрук. После се засмя, направи крачка напред и заби пета в крака на Малъри.

— По дяволите! — изстена Малъри и седна тежко върху бюрото.

Въздухът в стаята вече беше почти без кислород. Имаше прозорци само на едната стена, при това бяха плътно закрити от тежки завеси, които Висяха неподвижно. Малъри извади носна кърпичка, избърса чело и попи потта над устните си.

— Време е двамата с Джим да се разкарате от тук, Мак — нареди Костело с все същия равен глас.

Макдоналд наведе глава, взря се в него под свъсените си рунтави вежди. Лицето му лъщеше от пот. Не беше свалил смачканото си изтъркано палто. Костело дори не го удостои с поглед. След миг Макдоналд отново се върна до мраморната полица, блъсна с лакът ченгето с побелялата коса, за да мине, и сграбчи четвъртитата бутилка със скоч.

— Викни шефа, Костело — изрева той през рамо.

— Нямаш мозък за тая работа. За Бога, докога ще плямпаш, друго не знаеш ли да правиш? — Обърна се към Джим, тупна го по гърба и презрително попита: — Ти нали искаше още едно уиски, ченге?

— За какво дойде тук? — повтори въпроса си към Малъри Костело.

— Търсех място под слънцето — лениво го изгледа Малъри. Пламъците в очите му бяха угаснали.

— Странен начин си избрал, хлапе.

Малъри сви рамене.

— Помислих, че ако го изиграя добре, ще се свържа с когото трябва.

— Може да си разиграл неподходящ етюд — тихо предположи Костело. Затвори очи и потърка носа си с палец. — Понякога е трудно да се прецени.

Дрезгавият глас на Макдоналд гръмна в затворената стая.

— Умникът не прави грешки, господинчо. Прекалено е умен.

Костело отвори очи и хвърли поглед през рамо към рижия на масата. Рижият се завъртя със стола. Дясната му ръка бе отпусната върху крака. Костело се обърна на другата страна и погледна Макдоналд в очите.

— Разкарай се! — студено изсъска той. — Веднага. Пиян си и нямам намерение да споря с теб.

Макдоналд опря рамене на мраморната лавица и пъкна ръце в джобовете на сакото. Безформената му шапка се крепеше на тила на голямата му четвъртита глава. Джим, побелялото ченге, отстъпи малко по-далеч, без да сваля напрегнат поглед от него, нервно задъвкал устни.

— Викни шефа, Костело! — изкрещя Макдоналд.

— Ти на мен няма да ми заповядваш. Не те харесвам толкова, че да ти се подчинявам.

Костело се поколеба, после отиде до телефона. Очите му се взряха в точка високо над пода. Вдигна слушалката и набра номер, обърнат гърбом към Макдоналд. После се облегна на стената и леко се усмихна на Малъри над чашата. Чакаше.

— Ало... да... Костело. Всичко е наред, само дето Мак е пиян. Държи се враждебно... не иска да си върви. Не знам още... някакво момче, не е от града. Добре.

Макдоналд вдигна ръка.

— Задръж...

Костело се усмихна и остави телефона, без да бърза. Очите на Макдоналд блестяха срещу него със зеленикав пламък. Изплю се на килима, в ъгъла между стената и някакъв стол.

— Това е номер. Номер. Оттук не може да се обадиш на Монтроуз.

Костело размърда ръце. Рижият се изправи. Отдалечи се от масата и застана небрежно, килнал глава настрани, за да предпази очи от дима на цигарата си.

Макдоналд гневно се залюля на пети. Бе стиснал челюсти и мускулите там се очертаваха като бяла линия на почервенялото му лице. Очите му пламтяха.

— Май ще трябва да сменим музиката — заяви той.

Спокойно извади ръце от джобовете си и в едната проблесна лъскавият му служебен пистолет.

Костело погледна към рижия.

— Стреляй, Анди.

Рижият настръхна, изплю цигарата с преbledнели устни, ръката му се стрелна нагоре.

— Не си достатъчно бърз — обади се Малъри. — Виждаш ли това?

Беше направил толкова бързо и незабележимо движение, че сякаш изобщо не бе помръдвал. Наведе се леко напред и насочи своя дълъг черен пистолет в корема на рижия.

Ръката на рижия, посегнала към ревера на самото, бавно се отпусна надолу празна. В стаята се бе възцарила тишина. Костело хвърли към Макдоналд поглед, пълен с безкрайно отвращение, после му показа ръцете си, обърнати с дланите нагоре, и на устните му се изписа безизразна усмивка.

Макдоналд заговори бавно и ядно:

— Похищението ми идва много, Костело. Не искам да участвам. Напускам тая смешна банда. И зложих на шанса малкият умник да ме подкрепи.

Малъри се изправи и тръгна към рижия. Не бе изминал и половината разстояние, когато побелялото ченге Джим нададе приглушен вик и скочи срещу Макдоналд. Макдоналд го изгледа изненадан. Протегна огромната си лява ръка и сграбчи двата ревера на палтото на Джим, стисна ги здраво и го повдигна. Джим размаха юмруци, удари го два пъти в лицето. Макдоналд върна устните си върху зъбите.

— Наглеждай ония птици — викна той към Малъри. Спокойно остави пистолета си на мраморната лавица, бръкна в джоба на Джим и извади палката от плетени кожени нишки.

— Голяма си гад, Джим. Винаги си бил гад.

Каза го замислено, без злоба. После замахна с палката и удари посивелия по главата. Той бавно се свлече на колене. Вкопчи се за палтото на Макдоналд, който се наведе над него и го удари още веднъж с палката, на същото място, но много силно.

Джим се строполи настрани и се просна на пода, шапката му отхвъркна, устата — зина. Макдоналд бавно размаха палката. Капчица пот се стече по носа му.

— Много си брутален, Мак — обади се Костело. Каза го мрачно и някак разсеяно, сякаш изобщо не се интересуваше от ставащото пред него.

Малъри продължи да скъсява разстоянието между себе си и рижия. Застана зад него и нареди:

— Вдигни ръцете високо, задник!

Рижият се подчини. Малъри протегна свободната си ръка над рамото му и я пъкна под сакото. Извади пистолета от кобура под мишницата и го пусна на пода зад себе си. Опипа другата страна, потупа джобовете. Отстъпи назад и повтори процедурата с Костело. Костело нямаше пистолет.

Малъри отиде в другия край на стаята при Макдоналд и застана така, че да вижда всички.

— Кой е отвлечен? — попита той.

Макдоналд вдигна своя пистолет и чаша уиски.

— Онова момиче Фар — отвърна Мак. — Пипнали са я вероятно като се е прибирала. Планираха да я отвлекат, щом разберат от оня смешен телохранител деня на посещението и в „Боливар“. Не знам къде са я отвели.

Малъри сбърчи нос. Държеше тежкия си люгер с лекота, отпуснал китка.

— А твоята игричка каква е? — попита той.

— Първо ти кажи за твоята — мрачно отвърна Макдоналд. — Аз как ти дадох шанс.

— Да бе — кимна Малъри, — защото си имаш причини. Бях нает да търся някакви писма, написани от Ронда Фар. — Погледна към Костело. Костело не показва никакви емоции.

— Добре — кимна Макдоналд. — И аз си мислех, че сценката в заведението бе номер. Затова ти дадох шанс. А що се отнася до мен, искам да се измъкна от тая каша и толкова — махна с ръка, обхващайки цялата стая и всичко в нея.

Малъри взе чаша, надникна да види дали е чиста, сипа си малко скоч и го изпи на малки глътки, въртейки с език течността в устата си.

— Да поговорим за отвличането — предложи той. — На кого се обади Костело?

— На Аткинсън. Голям холивудски адвокат. Шеф на бандата. Той е адвокат на оная Фар. Готин тип е тоя Аткинсън. Голяма гад.

— Той участва ли в отвличането?

Макдоналд се засмя.

— Разбира се.

Малъри сви рамене.

— Доста тъпо от негова страна.

Мина покрай Макдоналд и се насочи към Костело. Опря цевта на пистолета си в брадичката и блъсна главата му назад в грапавата мазилка на стената.

— Костело е добро старче — замислено произнесе той. — Не би отвлякъл момиче. Нали, Костело? Едно малко тихо изнудване — може би, но нищо брутално. Прав ли съм, Костело?

Погледът на Костело се изпразни. Той преглътна.

— Престани. Не си забавен — процеди през зъби.

— По-нататък става по-забавно — отбеляза Малъри. — Но ти навярно не знаеш всичко.

Вдигна пистолета и със силен натиск свлече цевта му по големия нос на Костело. По кожата му остана бяла следа, която се превърна в червена резка. Костело сякаш се поразтревожи.

Макдоналд успя да напъха почти пълна бутилка скоч в джоба на палтото си и предложи:

— Дай да му видя сметката!

Малъри мрачно поклати глава, без да сваля поглед от Костело.

— Много шум ще вдигнеш. Знаеш как ги строят тия блокове. По-добре да идем да видим Аткинсън. Винаги е за предпочитане да говориш с шефа, ако успееш да се добереш до него.

Джим отвори очи, опря длани на пода и се опита да стане. Макдоналд вдигна големия си крак и го заби в лицето на посивелия мъж. Джим отново се просна на пода. Лицето му бе с цвят на сива кал.

Малъри хвърли поглед на рижия и отиде до телефона. Вдигна слушалката и несръчно набра номер с лявата ръка.

— Обаждам се на човека, който ме нае... Има голяма бърза кола... А тия момчета ще трябва да ги обезвредим за известно време.

4

Големият черен кадилак на Ландри безшумно изкачваше дългия склон към Монтроуз. Вляво, ниско долу в долината, проблясваха светлини. Въздухът бе хладен и свеж, а звездите — ярки. Седналият на предната седалка Ландри се обърна назад и обгърна облегалката с ръка — дълга черна ръка, накрая с бяла ръкавица.

— Значи собственият й адвокат я изнудва — каза той за трети или четвърти път. — Брей, брей, брей.

Усмихна се мазно и бавно. Всичките му движения бяха мазни и бавни. Ландри беше висок блед мъж с бели зъби и смолисточерни очи, които искряха в мрака.

Малъри и Макдоналд седяха на задната седалка. Малъри мълчеше, зяпаше през прозореца на колата. Макдоналд надигна четвъртитата бутилка със скоч, изпусна запушалката на пода и изруга. Наведе се да я търси. Намери я, облегна се отново назад и навъсено се вгледа в чистото, бледо лице на Ландри и увития около врата му бял копринен шал.

— Още ли държиш онова заведение на „Хайланд драйв“? — попита той.

— Да, ченге — отвърна Ландри. — И не върви много добре.

— Колко жалко, господин Ландри — изръмжа Макдоналд.

После отпусна глава върху тапицерията и затвори очи.

Кадилакът отби от магистралата. Шофьорът май знаеше съвсем точно къде отива. Започна да обикаля из наклонени улички, покрай сложно изградени несиметрични къщи. В тъмното крякаха дървесни жаби и миришеше на цъфнали портокалови дръвчета.

Макдоналд отвори очи и се наведе напред.

— Къщата на ъгъла — каза на шофьора.

Сградата се намираше доста навътре от улицата, която правеше широк завой пред нея. Имаше керемиден покрив, входът й бе с формата на норманска арка, от двете страни на която светеха фенери от ковано желязо. Покрай алеята бе издигната пергола, покрита с

пълзящи рози. Шофьорът изгаси фаровете и умело се провря чак до тях.

Малъри се прозя и отвори вратата на колата. На улицата пред къщата имаше паркирани коли. Две огънчета от цигарите на бездействащи шофьори присветваха в синкавия мрак.

— Купон — отбеляза Малъри. — Още по-добре.

Излезе от колата и се вгледа за миг отвъд тревната площ. После тръгна през меката трева към пътека, оформена с тухли, наредени така, че помежду им растеше трева. Застана между двата фенера от ковано желязо и натисна звънеца.

Вратата отвори прислужница с боне и престилка.

— Съжалявам, но ще трябва да обезпокоим господин Аткинсън — важно е. Предайте му, че Макдоналд го търси.

Прислужницата се поколеба, после влезе обратно в къщата, като остави входната врата леко открената. Малъри нехайно я побутна и видя просторен вестибюл с индийски килими на пода и по стените. Влезе.

На няколко метра от вестибюла имаше открит портал към мрачна стая, пълна с книги и аромат на добри пури. По столовете бяха пръснати палта и шапки. От задната част на къщата се носеше танцова музика.

Малъри извади пистолета и се облегна на касата на вратата.

Мъж във вечерно облекло се насочи към вестибюла. Беше пълничък, с гъста побеляла коса и хитро розово лице на избухлив човек. Красивата кройка на сакото в раменете не успяваше да отклони вниманието от доста големия му корем. Рунтавите му вежди бяха свъсени. Вървеше бързо и изглеждаше бесен.

Малъри изскочи иззад рамката на вратата и заби дулото в корема на Аткинсън.

— Търсили сте ме — каза Малъри.

Аткинсън спря, стомахът му се сви, от гърлото му излезе задавен звук. Ококорените му очи гледаха изплашено. Малъри придвижи дулото на пистолета нагоре и го постави на гърлото му, точно в ямката под гръкляна. Адвокатът посегна, сякаш да махне пистолета, но се отказа, застивайки с ръка във въздуха.

— Не говори — нареди Малъри. — Само мисли. Предаден си. Макдоналд те изпя. Костело и други двама лежат овързани в Уестууд.

Дошли сме за Ронда Фар.

Очите на Аткинсън бяха матовосини, мътни, без вътрешен блясък. Споменаването на Ронда Фар сякаш въобще не го развълнува. Сгърчи се под натиска на пистолета и каза:

— Защо идвате при мен?

— Смятаме, че знаеш къде е — обясни с равен тон Малъри. — Но няма да говорим за това тук. Хайде да поизлезем.

Аткинсън се дръпна рязко.

— Не, не, имам гости — бързо изломоти той.

— Гостенката, която търсим, не е тук — студено обясни Малъри и притисна още по-силно дулото в плътта му.

Внезапно през лицето на Аткинсън пробяга спазъм. Отстъпи крачка назад и се опита да сграбчи пистолета. Малъри стисна устни. Замахна от китката и цапна Аткинсън с пистолета през устата. От устните му изби кръв. Започнаха да се подуват. Лицето му преbledня като платно.

— Бъди разумен, шишко — изръмжа Малъри, — пък може и да доживееш до сутринта.

Аткинсън се обърна и тръгна към отворената врата — бързо, слепешката.

Малъри го хвана за лакътя и го дръпна наляво към тревата.

— Без да бързаш — тихо му нареди той.

Заобиколиха перголата. Аткинсън протегна ръце напред и се запъна пред вратата на колата. Отвътре се протегна дълга ръка и го сграбчи. Той се строполи на седалката. Макдоналд го зашлеви през лицето и го застави да седне и да се облегне назад. Малъри се качи и тресна вратата.

Гумите изсвириха при бесния обратен завой и колата се стрелна напред. Шофьорът включи фаровете чак на следващата пресечка. После се обърна леко назад:

— Накъде, шефе?

— Където и да е — отвърна Малъри. — Обратно в града. И по-полека.

Кадилакът отново се насочи към магистралата и се запуска по дългия наклон. Пак се появиха светлините на дъното на долината — бели светлинки, които се движеха бавно-бавно долу в ниското, фарове.

Аткинсън повърна на седалката, извади кърпичка и попи устните си. После се обърна към Макдоналд.

— Каква е играта, Мак? Изнудване?

Макдоналд се изсмя дрезгаво. После хлъцна. Беше малко пиан.

— Не, по дяволите — отвърна с надебелял глас. — Тази вечер момчетата отвлякоха онова момиче Фар. Приятелите ѝ май недоволстват. Ама ти не знаеш нищичко за това, нали, шефе? — и пак се засмя подигравателно.

— Може да ви прозвучи смешно... — започна бавно Аткинсън, — но не знам. — Вдигна побелялата си глава по-високо и продължи: — Кои са тези мъже?

Макдоналд не му отговори. Малъри запали цигара, затулил огънчето на кибритената клечка в шепите си.

— Не е толкова важно, нали? Ти или знаеш къде е Ронда Фар, или можеш да ни насочиш. Помисли си. Имаме много време.

Ландри извъртя глава да погледне назад. Лицето му бе неясно белезникаво петно в мрака.

— Не искаме кой знае какво, господин Аткинсън — каза той замислено със спокоен, вежлив и приятен глас и забарабани по гърба на седалката с облечените в ръкавица пръсти.

Аткинсън се взря в него, после облегна глава назад.

— Ами ако не знам нищо? — попита уморено той.

Макдоналд вдигна ръка и го удари през лицето.

Главата на адвоката се лашна върху седалката. Малъри го изгледа студено.

— Защо не понамалиш малко тия шамари, ченге? — попита с неприятен тон.

Макдоналд го изруга и извърна глава настрани.

Колата вече бе слязла в долината. Недалеч се виждаха щръкналите в небето трицветни маяци на летището. Появиха се обрасли с гори склонове и началото на долина между тъмни хълмове. От тунела „Нюхол“ с рев излезе влак, който набра скорост и с трясък мина покрай тях.

Ландри каза нещо на шофьора си. Кадилакът пое по черен път. Шофьорът изгаси фаровете и продължи на лунна светлина. Черният път свърши пред поляна, обрасла с мъртва кафява трева и ниски

храсталаци. По земята се виждаха консерви, изпокъсани, загубили цвят вестници.

Макдоналд извади бутилката си, надигна я и си направи гаргара със солидна глътка.

— Малко ми е зле — обади се с глух глас Аткинсън.

— Дай една и на мен.

Макдоналд се обърна, протегна бутилката, после изръмжа:

— А, я си гледай работата! — и си прибра бутилката в джоба на палтото.

Малъри извади фенерче от нишата на вратата, включи го и насочи лъча към лицето на Аткинсън.

— Говори — заповяда му той.

Аткинсън положи ръце на коленете си и се втренчи право в снопа светлина. Очите му бяха като от стъкло, по брадата му имаше кръв.

— Костело го е замислил. Не знам за какво е цялата работа. Но ако е по план на Костело, със сигурност участва мъж на име Слипи Морган. Той има една барака на скалистото плато край Болдуин Хилс. Може да са отвели Ронда Фар там.

Затвори очи и на светлината на фенерчето проблесна сълза.

— Макдоналд трябва да знае къде се намира — бавно заключи Малъри.

— Предполагам — отвърна Аткинсън, без да отваря очи. Гласът му бе глух, без никаква емоция.

Макдоналд сви юмрук, изви се настрани и заби кокалчетата си в лицето му. Адвокатът изстена и клюмна на една страна. Ръката на Малъри трепна, снопът светлина също.

— Направи го пак и ще ти пусна куршум в корема ченге — гласът му трепереше от гняв. — Кълна се, ще го изпълня.

Макдоналд се отмести към вратата и глупаво се изсмя. Малъри изгаси фенерчето.

— Мисля, че казваш истината, Аткинсън — отбеляза Малъри с по-тих глас. — Ще идем да проверим тая барака на Слипи Морган.

Шофьорът даде на заден ход, обърна колата и пое обратно към магистралата.

5

Ограда с бели колове се мярна пред очите им, преди фаровете да угаснат. Зад нея на възвишение се забелязваха неприветливите форми на две сондажни кули, които опипваха небето. Тъмната кола бавно напредваше без фарове. После спря срещу паянтова постройчица. На тази страна на улицата нямаше къщи, нямаше нищо между колата и нефтеното поле. В бараката не светеше.

Малъри излезе от колата и прекоси улицата. Чакълена алея водеше към навес без врата. Под навеса бе паркирана кола за излети. Покрай алеята имаше тънка заляняла трева, а отзад грозно петно, някога тревна площ. Имаше телен простор за пране и малка покрита веранда с ръждясала врата с мрежа против насекоми. Всичко това се виждаше благодарение на лунната светлина.

Зад верандата имаше един-единствен прозорец със спуснат транспарант; в краищата на транспаранта се виждаха два тънки осветени процепа.

Малъри се върна при колата, стъпвайки безшумно по изсъхналата трева и по черния път.

— Да вървим, Аткинсън — подкани го той.

Аткинсън с мъка излезе от колата и се запрепъва през улицата като полузаспал. Малъри го стисна за лакътя. Двамата се изкачиха по дървените стъпала, тихо преминаха през верандата. Аткинсън пипнешком намери звънеца и го натисна. В къщата се чу приглушен звън. Малъри залепи гръб до стената, там, където при отваряне вратата нямаше да го блокира.

Вратата се отвори безшумно и зад мрежестата рамка на закритата част от верандата се очерта нечия фигура.

— Аткинсън е — смънка адвокатът.

Мрежестата врата се отвори навън.

— К'во искаш? — изфъфли глас, който Малъри вече бе чувал.

Показа се, вдигнал пистолета на нивото на кръста. Мъжът на прага се извърна. Малъри бързо направи крачка към него, като

едновременно поклащаше укорително глава и цъкаше с език.

— Нямах пистолет, нали, Слипи? — попита Малъри и многозначително вдигна своя люгер. — Обърни се бавно и спокойно, Слипи. Като усетиш нещо да се опира в гръбнака ти, влизай в къщата, Слипи. Ние сме плътно зад теб.

Дългурестият вдигна ръце и се обърна. Щом усети пистолета на Малъри в гърба си, тръгна обратно към тъмнината. Влязоха в малка всекидневна, вмирисана на прах и манджи. Под една от вратите се процеждаше светлина. Дългурестият бавно свали едната си ръка и отвори вратата.

От средата на тавана висеше крушка без абажур. Под нея стоеше слаба жена, облечена в мръсен бял гащеризон. Безцветни очи гледаха с мътен поглед изпод гъста рошава рижа коса. Пръстите ѝ потрепваха и се свиваха от неволни контракции на мускулите. Жената нададе тих жаловит стон, като гладно коте.

Дългурестият отиде до другия край на стаята и опря длани върху тапетите на стената. От лицето му не слизаше замръзнала безсмислена усмивка.

— Аз ще се погрижа за приятелчетата на Аткинсън — прозвуча гласът на Ландри откъм вратата.

Влезе в стаята с автоматичен пистолет в ръка.

— Уютен дом — добави той вежливо.

В ъгъла на стаята имаше метално легло. Ронда Фар лежеше там, покрита до брадичката с кафяво военно одеяло. Бялата ѝ перука се бе посмъкнала от главата ѝ и под нея се подаваха влажни златни къдрици. Лицето ѝ бе синкавобяло, маска, на която ружът и червилото блестяха ослепително. Хъркаше.

Малъри пхна ръка под одеялото и напипа пулса ѝ. После повдигна единия ѝ клепач и се вгледа в обърнатата нагоре зеница.

— Упоена е — заключи той.

Жената с гащеризона облиза устни.

— Инжекция морфин — обясни тихо тя. — Нищо няма да ѝ стане, господине.

Аткинсън седна на твърд стол с мръсен пешкир на облегалката. Официалната му риза сякаш сияеше под светлината на голата крушка. Долната част на лицето му бе изцапана със засъхнала кръв.

Дългурестият го изгледа презрително и потупа петносаните тапети с длани. Тогава в стаята влезе и Макдоналд.

Лицето му бе зачервено и потно. Залитна леко и се хвана за рамката на вратата.

— Привет, момчета — глуповато изтърси той. — Заслужавам да ме повишат за това.

Дългурестият престана да се усмихва. Наведе се светкавично и изведнъж в ръката му лъсна пистолет. Започна пукотевица, страшна оглушителна пукотевица. И още пукотевица.

Бързото навеждане на дългурестия премина в плъзгане, а плъзгането се изроди в падане. Мъжът се просна на килима, сякаш се излегна да почине. Лежеше неподвижно, полуотворил едното око, втренчено като че ли в Макдоналд. Кльощавата жена отвори широко уста, но не издаде и звук.

Макдоналд се хвана и с другата ръка за касата на вратата, наведе се напред и се закашля. По брадичката му потече яркочервена кръв. Ръцете му бавно се плъзнаха надолу. Раменете се разтресоха, той залитна напред, все едно се гмурка във висока вълна, и се строполи. Падна по лице, шапката остана на главата му, под нея се подаваха рошавите мишосиви къдрици на тила му.

— Двама убити — отбеляза Малъри и погледна към Ландри с отвращение. Ландри свали големия си автоматичен пистолет и го скри в страничния джоб на тънкото си черно палто.

Малъри се наведе над Макдоналд и сложи пръст на слепоочието му. Нямаше пулс. После опита на югуларната вена — същият резултат. Макдоналд беше мъртъв, но продължаваше да вонят на уиски.

Под електрическата крушка се стелеше тънък слой дим, усещаше се остра миризма на барут. Кльощавата се наведе надолу, опря ръце на пода и залази към вратата. Малъри протегна ръка и я блъсна назад.

— Добре си беше там.

Аткинсън вдигна ръце от коленете си и ги разтри една в друга, сякаш бяха загубили всякаква чувствителност. Ландри отиде до леглото и сложи ръка върху косата на Ронда Фар, така както си беше с ръкавицата.

— Здравей, скъпа — поздрави весело той. — Отдавна не сме се виждали. Отивам да обърна колата и да я докарам от тази страна на улицата — заяви Ландри и излезе от стаята.

Малъри погледна към Аткинсън.

— У кого са писмата, Аткинсън? Писмата на Ронда Фар.

Аткинсън бавно вдигна безизразното си лице и примижа, сякаш светлината бе непоносима за очите му.

— Не знам — отвърна той със също толкова безизразен глас. — У Костело сигурно. Така и не съм ги виждал.

Малъри се изсмя дрезгаво, което изобщо не промени суровите студени черти на лицето му.

— Да пукне човек от смях, ако това е истина!

После се наведе над леглото в ъгъла и уви кафявото одеяло плътно около Ронда Фар. Щом я вдигна, тя престана да хърка, но продължи да спи.

6

На фасадата на блока светеха само един-два прозореца. Малъри вдигна китката си пред очите и се взря в часовника, фосфоресциращите стрелки показваха три и половина.

— Дайте ми десет минути — каза той на седящите в колата. — После се качете. Аз ще се оправя с вратите.

Входът на жилищния блок откъм улицата бе заключен. Малъри действа с шперц и остави вратата отворена, фойето бе слабо осветено — от един лампион и покрита с решетка крушка над комутаторното табло. На стол край таблото спеше съсухрен белокос старец, отворил уста, а дъхът му излизаше с продължително стенещо хъркане, наподобяващо звуците, издавани от страдащо животно.

Малъри се изкачи до втория етаж по покритите с килим стълби. Там натисна копчето на асансьора. Пристигна с тътен някъде отгоре, Малъри влезе и натисна бутона с надпис „7“. Прозя се. Очите му се затваряха от умора.

Асансьорът спря с подскок. Малъри се озова в ярко-осветен тих коридор. Спря пред тъмнозелена врата и опря ухо на дървото. После бавно пъкна шперца в ключалката, внимателно го завъртя и откряна вратата с няколко сантиметра. Отново се послуша. Влезе.

Помещението се осветяваше от лампа с червен абажур до фотьойл. На фотьойла се бе проснал мъж и светлината се разливаше по лицето му. Китките и глезените му бяха овързани с ленти широка лепенка. Такава лента имаше и на устата.

Малъри освободи резето и затвори вратата. Прекоси стаята с бързи тихи стъпки. Мъжът във фотьойла беше Костело. Лицето над бялата лепенка, залепила устните му една за друга, беше посиняло. Гръдният му кош се повдигаше конвулсивно, а огромният му нос издаваше хъркащи звуци при всяко вдишване и издишване.

Малъри дръпна рязко лепенката от устата на Костело, сложи длан на брадичката на мъжа и със сила разтвори устата му. Ритъмът му на дишане леко се промени. Гърдите на Костело престанаха да

подскачат, а лилавеникавият цвят на лицето му по-избледня. Той се размърда и изстена.

Малъри взе неотваряна бутилка уиски от мраморната лавица и разкъса металната лента около капачката със зъби. Бутна главата на Костело назад, изля малко уиски в отворената му уста и силно го плесна по лицето. Костело се задави и преглътна конвулсивно. Част от уискито изтече през носа му. Отвори очи, бавно фокусира поглед и объркан изломоти нещо.

Малъри мина през велурените завеси, които разделяха стаята от малък вестибюл. Първата врата вляво водеше в спалня с две еднакви легла. И тук светеше крушка, на всяко от леглата лежеше по един овързан мъж.

Джим, сивокосото ченге, спеше или още беше в безсъзнание. Едната страна на главата му бе покрита със засъхнала кръв. Кожата на лицето му беше мръсносива на цвят.

Рижият бе отворил широко очи, ярки като диаманти, гневни. Мърдаше с уста под лепенката — опитваше се да я прегризе. Беше се обърнал на една страна и малко оставаше да падне от леглото. Малъри го бутна отново към средата.

— Такава е играта, какво да се прави.

Върна се в хола и запали още лампи. Костело бе успял да се поизправи във фотьойла. Малъри извади джобно ножче и посегна с него към гърба му. Разряза лепенката около китките. Костело раздели рязко ръцете си, изстена и разтри там, където лепенката го бе оскубала. После се наведе и освободи глезените си.

— Това за малко да ме умори — дишам през устата — обясни той. Гласът му бе слаб, равен и нисък.

Стана, наля си три пръста уиски в чаша и го изпи на една глътка. Пак седна и отпусна глава на високата облегалка на фотьойла. Лицето му възвърна жизнеността си, в промитите му очи се появи блясък.

— Какви са новините? — попита той.

Малъри разрови водата в кофичка, в която преди е имало лед, намръщи се и реши да пие уискито неразредено. Внимателно опипа лявата страна на главата си с върха на пръстите и трепна от болка. После седна и запали цигара.

— Няколко са — отвърна той. — Ронда Фар си е у дома. Макдоналд и Слипи Морган са мъртви. Но това не е важно. Търся едни

писма, с които си се опитвал да изнудваш Ронда Фар. Дай ми ги.

Костело вдигна глава и изпъшка.

— Не са у мен.

— Намери писмата, Костело. Веднага — настоя Малъри. Внимателно изтърси пепелта от цигарата си точно в средата на един от жълтозелените ромбове на килима.

Костело махна с ръка раздразнен.

— Не са у мен — повтори. — Никога не съм ги виждал.

Тъмносивите очи на Малъри го гледаха с леденостуден поглед.

— Нямах представа какви ги вършат хората ти — да те ожали човек... Изморен съм, Костело. Не ми се водят дълги разговори. Ще изглеждаш ужасно, ако разплескам с пистолета тоя голям нос на едната страна на лицето ти.

Костело вдигна ръка и разтри зачервеното място около устата си там, където бе стояла лепенката. Хвърли поглед към другата част на стаята. Велурените завеси пред далечната врата леко се раздвижиха, сякаш ги бе духнал вятър. Но вятър нямаше. Малъри се бе втренчил в килима.

Костело бавно се изправи.

— Имам вграден сейф. Ще го отворя.

Отиде до стената, на която се намираще вратата към коридора, отмести картина и занাগлася шифъра на малък вграден сейф с кръгла вратичка. Отвори я и пъкна ръка вътре.

— Стой така, Костело — заповяда му Малъри.

Прекося мързеливо стаята и плъзна лявата си ръка върху ръката на Костело, пъкната в сейфа. Когато я извади, държеше малък автоматичен пистолет със седефена дръжка. Издаде съскащ звук с устни и прибра пистолетчето в джоба си.

— Няма да ти дойде умът в главата, а, Костело? — погледна го той уморено.

Костело сви рамене и се върна в другия край на стаята. Малъри пъкна ръце в сейфа и изсипа съдържанието му на пода. Застана на коляно. Имаше някакви дълги бели пликове, свитък изрезки, прикрепени с кламер, тясна дебела чекова книжка, малък фотоалбум, тефтер с адреси, документи, няколко жълти банкови извлечения с чек вътре. Малъри разтвори един от дългите пликове с небрежен жест и без особен интерес.

Завесите над далечната врата отново мръднаха. Костело стоеше неподвижно пред мраморната лавица. Между завесите се показа спокойна малка ръка с пистолет. След нея — стройно тяло, бяло лице с пламтящи очи — Ърно.

Мальри се изправи, вдигна празните си ръце на нивото на гърдите.

— По-високо, скъпи — изграчи Ърно. — Много по-високо!

Мальри вдигна ръцете малко по-нагоре. Така се бе смръщил, че челото му бе цялото в бръчки. Ърно пристъпи навътре в стаята. Лицето му лъщеше. Над веждата му висеше мазна черна къдрица. Зъбите му проблясваха, разкрити от скована усмивка.

— Май ще ти видим сметката още сега, измамнико.

В тона му имаше въпросителна интонация, сякаш очакваше Костело да потвърди.

Костело обаче мълчеше.

Мальри мръдна леко глава. Устата му бе ужасно пресъхнала. Наблюдаваше очите на Ърно — сториха му се напрегнати.

— Някой те е измамил, балък такъв, но не съм аз.

Усмивката на Ърно стана още по-озъбена и той отметна назад глава. Пръстът на спусъка побеля. Тогава пред входната врата се чу шум и някой я отвори.

Влезе Ландри. Затвори с рязко движение на рамото вратата и се облегна на нея с драматично изражение на лицето. Беше пъхнал и двете ръце в страничните джобове на тънкото си черно палто. Под меката черна шапка очите му искряха с лукави пламъчета. Изглеждаше доволен. Отърка брадичка в белия копринен шал, небрежно увит около врата. Красивото му бледо лице сякаш бе изсечено от стара слонова кост.

Ърно отмести леко пистолета и зачака.

— На бас на хилядарка, че ти ще паднеш първи! — весело предложи Ландри.

Устните на Ърно потрепнаха под лъскавите му тънки мустачки. Два пистолета изгърмяха едновременно. Ландри се олюля като дърво, блъснато от внезапен порив на вятъра; четирийсет и пет милиметровият му пистолет изтрещя отново, заглушен донякъде от плата и от близостта до тялото му.

Малъри се хвърли зад бюрото, претърколи се и след миг се изправи, стиснал своя люгер, готов за стрелба. Но лицето на Ърно вече бе загубило всякакво изражение. Той бавно се свлече на пода; лекото му тяло сякаш падаше, увлечено от тежестта на пистолета в дясната ръка. Коленете му се подгънаха, докато падаше, и се плъзнаха напред по пода. Гърбът му се изви веднъж, после се отпусна.

Ландри извади лявата ръка от джоба на палтото и разпери пръсти, сякаш да бутне нещо. Бавно и с усилие извади големия автоматичен пистолет от другия джоб и го вдигна като на забавен каданс — сантиметър по сантиметър, едновременно завъртайки се на пети към скованата фигура на Костело. И отново натисна спусъка. Над рамото на Костело отхвъркна част от мазилката.

— По дяволите! — тихо изруга Ландри и се усмихна вяло. После очите му се извъртяха нагоре, пистолетът изпадна от безчувствените му пръсти и тупна на килима. Ландри се свлече надолу плавно и грациозно, коленичи, олюля се за миг, килна се леко настрани и се просна на пода почти без звук. Малъри погледна към Костело.

— Ама че си късметлия! — процеди той ядно през зъби.

* * *

Зумерът бръмчеше настойчиво. Три светлилки сияеха в червено на комутаторното табло. Съсухреното побеляло старче затвори уста и ченетата му щракнаха. Отвори сънливо очи и с мъка се изправи.

Малъри мина покрай него, извърнал глава настрани, прекоси бързо фойето, излезе от блока, слезе по трите облицовани с мрамор стъпала, прекрачи тротоара и премина от другата страна на улицата. Шофьорът на Ландри вече бе включил двигателя. Малъри влетя на седалката до него задъхан и тресна вратата.

— Давай, бързо! — рязко нареди той. — Не карай по булеварда. След пет минути ченгетата ще бъдат тук!

Шофьорът го погледна и попита:

— Къде е Ландри?... Чух стрелба.

Малъри вдигна красноречиво люгера и студено отсече.

— Карай, скъпи!

Шофьорът включи на първа, натисна газта, зави стремглаво на първата пресечка, без да изпуска пистолета от полезрението си.

— Ландри отнесе малко олово. Мъртъв е — обяви Малъри, после пъхна дулото на люгера си под носа на шофьора. — Но не от моя пистолет. Помириши, приятелю. Не е стреляно с него!

— Исусе! — възкликна шофьорът с треперещ глас и отново взе поредния завой с безумна скорост, едва избягвайки бордюра.

Разсъмваше се.

— Реклама, скъпи. Просто реклама. Каквато и да е реклама е по-добре от никаква. Не знам дали ще ми подновят договора и вероятно ще имам нужда от допълнителна подкрепа — каза Ронда Фар.

Седеше в дълбок фотьойл в голяма дълга стая. Погледна Малъри лениво и безразлично с лилавосините си очи, протегна ръка към запотена чаша с уиски и отпи.

Помещението беше огромно. Подът бе покрит с китайски килими в меки цветове. Имаше много тиково дърво и червен лак. Златни рамки блестяха високо по стените, а таванът беше висок, с неопределен цвят като здрач в горещ ден. От грамадно радио в резбована дървена кутия се чуваха приглушени и нереални напеви.

Малъри сбърчи нос и хем изглеждаше развеселен, хем навъсен.

— Ти си една гадна интригантка. Не ми харесваш.

— Напротив, скъпи, харесвам ти — възрази Ронда Фар. — Луд си по мен.

Тя се усмихна и пъхна цигара в нефритенозелено цигаре, което бе в тон с нефритенозелената ѝ пижама. После протегна красивата си ръка и натисна бутона на звънец, вграден в ниска маса от тиково дърво с инкрустиран седеф. Влезе икономът — мълчалив японец в бяло сако — и забърка нова порция уиски със сода.

— Ти си хубавичък и умен младеж, нали, скъпи? — измърка Ронда Фар, след като икономът излезе. — И в джоба си носиш писма, за които си мислиш, че бих дала мило и драго да получа. Нищо подобно, господинчо, нищо подобно. — Отпи глъчица от новото си питие. — Писмата, които имаш, са фалшиви. Написани са преди месец. Никога не са били у Ландри. Той ми върна истинските много отдавна... Тези у теб са просто реквизит. — Тя сложи ръка на

красивата си къдрава коса. Преживяното предишната вечер сякаш изобщо не ѝ се бе отразило.

Малъри се вгледа внимателно в нея.

— Как ще го докажеш?

— С хартията — ако трябва да го доказвам. Има един дребен човечец на „Четвърто авеню“ и „Спринг“, който прави такива изследвания.

— А почеркът?

Ронда Фар се усмихна.

— Лесно може да се имитира нечий почерк, стига да разполагаш с много време. Или поне това съм чувала. Така твърдят във всеки случай.

Малъри кимна и отпи от своето уиски. Бръкна във вътрешния си джоб, извади тънък кафяв плик и го сложи на коляното си.

— Снощи четирима мъже се изпозастреляха заради тези фалшиви писма — обяви той нехайно.

Ронда Фар го изгледа кротко.

— Двама мошеници, корумпирано ченге — дотук са трима. Трябва ли да си загубя съня заради тези отрепки? За Ландри, разбира се, ми е мъчно.

— О, мъчно ти е за Ландри — много мило от твоя страна — учтиво отбеляза Малъри.

— Ландри — започна тя миролюбиво, — както ти казах и по-рано, беше доста симпатично момче преди няколко години, когато се опитваше да влезе във филмовата индустрия. Но после предпочете друга кариера, която рано или късно щеше да го изправи на пътя на куршумите.

Малъри потърка брадичка.

— Странно как не си спомняше да ти е връщал писмата. Много странно.

— Изобщо не му пука, скъпи. Той си беше такъв тип актьор — падаше си да играе ей така, за шоуто. Така си е придал важност. Умираще да се надува.

Малъри придаде на лицето си израз на студено отвращение.

— Работата ми се стори почтена. Не знаех много за Ландри, но се оказа познат на мой добър приятел в Чикаго. Той измисли как да се справим с момчетата, които те изнудваха, и аз играх по плана му.

Случиха се някои неща, които улесниха работата, но я направиха много по-шумна.

Ронда Фар почука с малките си лъскави нокти по малките си лъскави зъбки.

— Какво работиш в своя роден град, скъпи? Да не си от ония хулигани, дето ги наричат частни детективи?

Мальри се засмя дрезгаво, направи неопределен жест и прокара пръсти през къдравата си черна коса.

— Хайде кажи си, кукло — тихо я подкани той. — Кажи си да ти олекне.

Ронда Фар го изгледа изненадано, после се засмя доста пискливо.

— Луда работа, нали? — изгука тя и продължи със сух глас: — Аткинсън ме изцежда от години, намира си всякакви начини. Аз написах писмата и ги оставих така, че да ги намери. И те изчезнаха. След няколко дни ми се обади мъж с един такъв груб глас и започна да ме шантажира. И аз яхнах вълната. Мислех, че ще успее някак си да лепна на Аткинсън обвинение в кражба и както сме известни и двамата, щеше да се вдигне голям шум, който нямаше твърде да ми навреди. Но нещата започнаха да се разрастват и аз се изплаших. Реших да помоля Ландри за помощ. Щеше да му хареса, убедена бях.

— Откровено, прямо дете си ти, нали? — отбеляза Мальри с груб глас. — Ама друг път!

— Ти май не си много наясно с холивудския рекет, а, скъпи? — усмихна се Ронда Фар. Наклони глава и затананика. В тихата стая се носеше приятна танцова музика. — Страхотна мелодия... Откраднали са я от соната на Вебер... В нашите среди популярността трябва малко да наранява. Иначе никой не хваща вяра.

Мальри вдигна кафявия плик от коляното си и стана. Направи крачка към Ронда Фар и пусна плика в скута ѝ.

— Ето ти ги — струват ти пет хилядарки.

Ронда Фар се облегна назад и кръстоса нефритенозелените си крака. Зелена пантофка се изниза от голото ѝ ходило и тупна на килима, кафявият плик падна до нея. Не се помръдна да вдигне нито едното, нито другото.

— Защо? — попита тя.

— Аз съм делови човек, кукло. Работата ми се заплаща. Ландри не ми плати. Цената беше пет хилядарки. Цената за него, а сега за теб.

Тя го погледна почти небрежно с кротки сини като метличина очи.

— Няма да стане... изнудвачо. Казах ти още в „Боливар“. Много ти благодаря, но парите си харча както аз намеря за добре.

— Може пък изведнъж да решиш, че ти предлагам доста целесъобразен начин да похарчиш част от тях — заяви Малъри.

Наведе се през нея, взе уискито ѝ и отпи. Като върна чашата на мястото ѝ, за миг побарабани по стъклото с два нокътя. Малка, стисната усмивка сбърчи ъглите на устните му. Запали цигара и хвърли клечката кибрит в саксия със зюмбюл.

— Шофьорът на Ландри се е разприказвал, разбира се — започна той бавно. — Приятелите на Ландри искат да се срещнат с мен. Искат да знаят как е бил очистен Ландри в Уестууд. Ченгетата също ще се доберат до мен скоро. Все някой ще им подсказе. Снощи присъствах на четири убийства и естествено няма да поема вината за тях. Така че вероятно ще изпея цялата история. Ченгетата ще ти осигурят страхотно присъствие в медиите, кукло. Приятелите на Ландри... знам ли какво ще ти направят. Нещо, от което доста ще те боли, предполагам.

Ронда Фар скочи, напипвайки с пръсти зелената пантофка, за да я нахлузи. Очите ѝ се бяха разширили и гледаха уплашено.

— Ще ме... изтъргуваш? — дишаше тя учестено.

Малъри се изсмя. Очите му блестяха със студен пламък. Загледа се в светлото петно на пода под един от лампионите.

— Че от какъв зор да те защитавам? — запита той с отегчен глас. — Нищо не ти дължа. А ти си твърде стисната, за да ме наемеш. Не вода статистика, но сама знаеш колко си падат по такива като мен в съда. А за приятелите на Ландри съм просто гаден плевел, заради който е бил убит един добър човек. За Бога, защо да поемам риск за отрепка като теб?

Малъри гневно изпръхтя. Загорялата кожа на бузите му се покри с червени петна.

Ронда Фар остана неподвижна за миг, после бавно заклати глава.

— Няма да стане, изнудвачо... няма да стане. — Гласът ѝ бе тих и уморен, но брадичката ѝ бе вирната смело и упорито.

Малъри си взе шапката.

— Голяма работа си — захили се той. — Исусе! Оказа се трудно да се спогодиш с филмова актриса от Холивуд!

После внезапно се наведе, сложи лявата си ръка на тила ѝ и я целуна силно по устата. Прокара върховете на пръстите си по бузата ѝ.

— Готино хлапе си ти... в известен смисъл — отбеляза той. — И обещаваща лъжкиня. Само обещаваща. Не си фалшифицирала никакви писма, скъпа. Аткинсън никога не би се хванал на такъв номер.

Ронда Фар се наведе, грабна кафявия плик от пода, бръкна вътре и извади няколко ситно изписани сиви страници, с необрязани краища и неясни златни монограми. Втренчи се в тях с потрепващи ноздри.

— Ще ти изпратя парите — бавно процеди тя.

Малъри хвана брадичката ѝ и бутна главата ѝ назад.

— Майтапех те бе, кукло — призна той с нежен глас.

— Имам този лош навик. Но в тия писма има две странни неща. Първо, нямат пликове и по нищо не личи до кого са били написани — по нищичко. И второ, намерих ги в джоба на Ландри, след като го застреляха.

Кимна и се обърна да си върви.

— Чакай! — остро извика Ронда Фар. В гласа ѝ изведнъж прозвуча ужас.

— Взе да се косиш, след като вече всичко свърши. Пийни да се успокоиш.

Тръгна към вратата, напред стаята обърна глава.

— Трябва да вървя. Имам среща с една голяма клечка... Изпрати ми цветя. Диви сини цветя, като очите ти.

Мина под арката. Отвори се врата и тежко се затвори. Ронда Фар дълго седя неподвижно.

8

Във въздуха се стелеше цигарен дим. Група хора във вечерни облекла стояха с по чаша коктейл в ръка в отделено със завеси преддверие към игралните зали. Отвъд завесите се виждаше ярка светлина, която осветяваше единия край на маса с ролетка.

Малъри облегна лакти на бара — барманът остави две млади жени в официални рокли и плъзна бяла хавлиена кърпа по полираното дърво към новия си клиент.

— Какво да бъде, шефе?

— Малка бира — поръча си Малъри.

Барманът му я подаде с усмивка и се върна при двете момичета. Малъри отпи глътчица от бирата и направи кисела физиономия, после погледна в дългото огледало, покриващо стената зад бара, леко наклонено напред така, че в него се виждаше подът чак до далечната стена. Врата се отвори и в помещението влезе мъж във вечерно облекло. Погледът му срещна очите на Малъри в огледалото, кимна и тръгна към него.

— Казвам се Мардон — представи се той.

— Благодаря ви, че дойдохте.- Имаше тих дрезгав глас, глас на дебел мъж, но не беше дебел.

— Това не е светско посещение — напомни Малъри.

— Да се качим в офиса ми — предложи Мардон.

Малъри отпи още малко от бирата, направи още една кисела физиономия и плъзна чашата по бара надалеч от себе си. Излязоха през вратата, минаха по покритото с килим стълбище, което малко по-нагоре се срещаше с друго. На площадката се лееше светлина от отворена врата. Влязоха през нея.

Стаята по-рано явно е била спалня и не бяха положени кой знае какви усилия, за да бъде превърната в кабинет. Стените бяха сиви, имаше две-три гравюри в тесни рамки, огромна кантонерка, добър сейф, столове. На бюро от орехово дърво стоеше нощна лампа с пергаментов абажур. Светлорус мъж седеше в единия ъгъл на бюрото

и полюляваше кръстосания си крак. На главата си носеше мека шапка с весела лента.

— Добре, Хенри. Сега имам малко работа.

Русият стана от бюрото, прозя се, сложи ръка на устата си с превзета извивка в китката. На един от пръстите му имаше голям диамант. Погледна Малъри, усмихна се, бавно излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Мардон седна в тапициран със синя кожа въртящ се стол. Запали тънка пура и бутна кутията по плота на бюрото. Малъри се настани на стол в края на бюрото, между вратата и два отворени прозореца. Имаше и друга врата, но пред нея стоеше сейфът. Запали цигара и каза:

— Ландри ми дължи пари. Пет хиляди. Да знаете някой, който иска да ги плати?

Мардон отпусна кафявите си ръце върху облегалките на стола и се залюля напред-назад.

— За това не сме говорили.

— Добре — съгласи се Малъри. — А за какво говорихме?

Мардон присви очи.

— За това как бе убит Ландри. — Гласът му бе равен, без никаква интонация.

Малъри сложи цигарата в уста и кръстоса пръсти на тила си. Запафка облачета дим и заприказва, загледан в стената над главата на Мардон.

— Искаше да измами всички и накрая измами сам себе си. Играеше твърде много роли и обърка репликите. Беше се вманиачил — не можеше да държи желязо в ръка, без да стреля по някого с него. Някой просто му отвърна.

Мардон продължаваше да се люлее със стола.

— Не може ли да си малко по-конкретен?

— Разбира се... Мога да ти разкажа една история... за млада жена, която някога писала писма. Била влюбена, или поне така си мислела. Смело написани писма — такава била — по-дръзка, отколкото било добре за нея. Минало време и незнайно как писмата се появили на изнудваческия пазар. Някакви марионетки започнали да притискат момичето. Не искали сума, която би могла да я затрудни, но тя, изглежда, предпочитала твърдата игра. Ландри решил, че може да ѝ помогне. Разработил план, за осъществяването на който му трябвал

човек, който можел да носи смокинг, да не пие кафето си с лъжичка в чашата и да не го познават в града. И намери мен. Имам малко детективско бюро в Чикаго.

Мардон се завъртя към отворените прозорци и се загледа във върхарите на дърветата.

— Частен детектив, а? — измърмори той с безразличие. — От Чикаго.

Малъри кимна, погледна към него за миг, после отново се втренчи в някаква точка в стената.

— При това честен и почтен, Мардон. Макар да не личи по хората, с които напоследък си имам работа.

Мардон махна нетърпеливо с ръка, но не каза нищо.

— Е, аз поразбуних малко духовете — което беше първата ми и най-голяма грешка. Тъкмо леко бях напреднал и изнудването се превърна в отвличане. Не много добре изпипано. Свързах се с Ландри и той реши да действа заедно с мен. Намерихме момичето без кой знае какви проблеми. Отведохме я у тях. Все още обаче не бяхме намерили писмата. Докато се опитвах да ги измъкна от тоя, у когото смятах, че са, един от лошите ме изненада, изгарящ от желание да си поиграе с пистолета. Ландри направи ефектно появяване, вдигна стойка и предложи да се стрелят като каубои. И тогава глътна оловото. Беше красиво, ако си падаш по такива работи, ама мен ситуацията ме постави натясно. Та вероятно съм малко предубеден. Трябваше да офейкам, за да си събера мислите.

В мътните кафяви очи на Мардон трепна за миг някаква емоция.

— Историята на момичето може също да се окаже интересна — хладно отбеляза той.

Малъри издуха бледо облаче дим.

— Тя беше дрогирана и не знае нищо. А и да знае, не иска да говори. Пък и не знам името ѝ.

— Аз го знам — каза Мардон. — Шофьорът на Ландри се разприказва и пред мен. Така че няма да ти досаждам с това.

— Описах ти историята като външен наблюдател — заговори спокойно Малъри, — без коментари. Коментарите биха я направили по-забавна... и много по-мръсна. Момичето не е молило Ландри за помощ, но той е знаел за изнудването. Някога писмата са били у него, защото са били писани до него. Планът му за откриването им е целял

да ме накара да предприема грешен ход спрямо момичето, като я накарам да си мисли, че писмата са у мен, да я убедя да се срещнем в нощен клуб, където можеха да ни наблюдават хората, замислили изнудването. Знаели са, че ще дойде, защото не ѝ липсва смелост. А са щели да я наблюдават, защото са имали свой човек сред обслужващите я — прислужник, шофьор или нещо подобно. Момчетата неминуемо щяха да поискат да разберат що за птица съм. Щяха да се опитат да ме отвлекат, така че идеята беше, ако не загина междувременно, да науча кой кой е в осъществявания рекет. Чудесен план, не мислиш ли?

— Малко куца на места — студено отбеляза Мардон — Продължавай.

— Когато примамката подейства, разбрах, че всичко е нагласено. Заиграх по свирката им, защото за момента се налагаше. След малко се разигра друга неприятна сцена, този път нерепетирана. Един тиквеник, който вземаше рушвети от бандата, го хвана шубето и реши да пожертва момчетата. Нямахше нищо против леко изнудване, но нещата бяха твърде загрубели с отвличането. Предателството му доста ме улесни, а Ландри изобщо не пострада от тази работа, защото оня наистина беше тиквеник и нямахше акъл за пет пари. Не беше особено умен и този, дето свети маслото на Ландри, предполагам. Само дето беше кисел, защото си мислеше, че някой се опитва да го изиграе.

Мардон тупна с кафявите си ръце по облегалките на стола, като търговски агент, загубил търпение след дълъг пазарлък.

— Влизаше ли ти в задълженията да различиш нещата по този начин? — подсмихна се той подигравателно.

— Използвах главата си, Мардон. Малко късно, но все пак я използвах. Може и да не ме бяха наели, за да мисля, но това не ми беше обяснено. Ако схвана картинката — лош късмет за Ландри. Щеше да му се наложи да мисли как да се измъкне от ситуацията. Ако пък не се досетя, щях да съм нещо като почтен непознат, който Ландри можеше да си позволи да допусне в машинациите си.

— Ландри имаше много пари. Имаше и акъл. Не много, но все пак имаше. Не би се хванал на такова кокошкарско изнудване.

Малъри се засмя дрезгаво.

— За него не беше кокошкарско, Мардон. Той искаше момичето. Тя се бе отдалечила от него. Ландри вече не беше от нейната класа. Нямахше как да се издигне до нейното ниво, но пък можеше да я

смъкне до своето. Писмата не бяха достатъчни за целта. Като се добави отвличане и престорено спасяване от стар любовник, станал рекетъор, и се получава пикантна история, която никой не би могъл да прикрие. Излезе ли наяве, момичето изхвърча от топлото си местенце и загубва работата си. Сети се сам на каква цена историята не би излязла на бял свят.

-Ъхъ — изсумтя Мардон и продължи да гледа през прозореца.

— Но всичко това бе направено на кредит — уточни Малъри. — Бях нает да намеря писмата и ги намерих — в джоба на Ландри, след като го гръмнаха. Сега бих искал да ми се плати за отделеното време.

Мардон се извъртя заедно със стола и положи длани на бюрото.

— Дай ми ги да видя дали имат стойност за мен — предложи Мардон.

Малъри го изгледа остро.

— Бедата при вас, мерзавците, е, че не можете да допуснете някой да се издига, без да си плати за това. Писмата са изтеглени от обръщение. Въртяха се твърде дълго и вече са износени.

— Сладка мисъл — подигравателно се усмихна Мардон. — За някой друг. Ландри ми беше партньор и аз много го уважавах... Значи ти даде писмата на момичето, а аз да ти платя, задето гръмнаха Ландри. Ще трябва да си го запиша в дневника. Мен ако питаш, вече си получил хонорара си... от госпожица Ронда Фар.

— Знаех си, че така ще си помислиш — саркастично отбеляза Малъри. — Навярно този сценарий ти отърва повече... На момичето му писна Ландри да й върви по петите. Написала няколко фалшиви писма и ги сложила така, че нейният умен адвокат да ги намери. Така и станало — намерил ги и ги предал на шефа на бандата, която адвокатът използвал понякога в работата си. Момичето пише на Ландри да го помоли за помощ, а той се обръща към мен. Момичето ми предложи по-добри условия. Нае ме да поставя Ландри на мястото му. Аз играх на негова страна, докато не го изправих пред дулото на един идиот, който се правеше, че се цели в мен. Тъпакът застреля Ландри, а аз застрелях тъпака с пистолета на Ландри, за да изглежда както трябва. После гаврътнах едно и се прибрах да поспя.

Мардон се наведе напред и натисна бутон, инсталиран отстрани на бюрото му.

— Тази история ми хареса много повече — призна той. — Чудя се дали бих могъл да я пробувам.

— Опитай — лениво го посъветва Малъри. — Няма да е първата фалшива монета, която ще се пробваш да пласираш.

9

Вратата на стаята се отвори и русият младеж влезе доволно захилен, изплезил леко език. Държеше автоматичен пистолет.

— Свърших си работата, Хенри — обяви Мардон.

Русият затвори вратата. Малъри стана и бавно заотстъпва заднишком към стената.

— Дойде време за веселата част, а? — мрачно отбеляза той.

Мардон вдигна ръка и ощипа дебелата част на брадичката си.

— Никаква стрелба тук — нареди той. — В тази къща идват свестни хора. Може да не си пречукал ти Ландри, но не искам да се мотаеш наоколо. Пречиш ми.

Малъри продължаваше да отстъпва, докато раменете му опряха в стената. Русият се намръщи и направи крачка към него.

— Стой на място, Хенри — отсече Малъри. — Имам нужда от пространство, за да мисля. Нищо не ти пречи да ми пуснеш куршум, но преди това ще трябва да дадеш думата на моя пистолет за малко. Мен шумът ни най-малко не би ме притеснил.

Мардон се наведе над бюрото си и се загледа в Малъри. Русият забави крачка. Езикът му все още се подаваше между устните.

— В бюрото си имам няколко стодоларови банкноти — събщи Мардон. — Ще дам десет на Хенри. Той ще дойде с теб до хотела ти. Дори ще ти помогне да си стегнеш багажа. Като се качиш на влака, ще ти даде парите. Ако се върнеш след това — ще играем нова игра... с белязани карти. — Мардон бавно свали ръка и отвори чекмеджето на бюрото.

Малъри не сваляше очи от русия.

— Хенри може да реши да промени последователността на действията — изрази съмнение Малъри с най-приятния си глас. — Хенри ми изглежда някак непредвидим.

Мардон се изправи и извади ръка от чекмеджето, след което пусна на бюрото пачка банкноти.

— Не вярвам — възрази Мардон. — Обикновено Хенри прави каквото му се каже.

— А може би точно от това се страхувам — захили се нервно Малъри. Усмивката излезе стегната и изкривена. Зъбите му проблеснаха между бледите устни. — Каза, че си уважавал Ландри. Врели-некипели. Пет пари не даваш за Ландри, сега е мъртъв и ти сигурно веднага си сложил ръка на неговата част от общия ви бизнес, без никой да те безпокои с неудобни въпроси. Обикновено така става при рекетъорите. Искаш да се отървеш от мен, защото си мислиш, че все още можеш да продадеш мръсните тайни — на точното място — за повече пари, отколкото твоят дребен бизнес ще ти донесе за цяла година. Но няма да успееш, Мардон. Пазарът затвори. Никой няма да ти плати и пукнат петак, нито за да разгласиш историята, нито за да я потулиш.

Мардон тихо прочисти гърло. Все още стоеше леко надвесен над бюрото, подпрян на длани на плота, а между тях — пачката банкноти. Облиза устни.

— Добре, умнико. И защо мислиш така?

Малъри направи бърз, но красноречив жест с десния си палец.

— Аз съм сукалче в тази игра. Ти си умникът. Първия път ти разказах истинска история и интуицията ми подсказва, че Ландри не е замислил сам своя план. И ти си вътре, с двата крака при това!... Но си се отдръпнал, когато си оставил Ландри да вземе със себе си писмата. Сега момичето може да говори. Няма да каже много, но достатъчно, за да получи подкрепата на някой, който няма да хвърли на боклука репутация за един милион само защото някакъв долнопробен комарджия иска да се прави на умен... Ако твоите пари ти казват нещо друго, ще получиш такъв удар, че ще си вадиш кучешките зъби от очните ябълки. Ще видиш най-хитрото прикритие, което дори в Холивуд не са измисляли.

Малъри замълча за миг и хвърли бърз поглед към русия.

— И още нещо, Мардон. Когато замисляш сценарии с пистолети, си намери човек, дето да разбира от тия работи. Тоя обратен кабалеро тук е забравил да вдигне предпазителя.

Мардон замръзна. Русият отклони поглед от Малъри за частица от секундата, за да погледне оръжието си. Малъри отскочи встрани по протежение на стената, люгерът като по чудо се озова в ръката му.

Русият преbledня, пистолетът му изтрещя. После люгерът гръмна и един куршум се заби в стената до филцовата шапка на младежа. Хенри се смъкна надолу елегантно и отново натисна спусъка. Изстрелът блъсна Малъри в стената. Лявата му ръка сякаш изчезна — изобщо не я усещаше.

Сви ядно устни. Възвърна равновесието си: люгерът изтрещя два пъти, много бързо.

Ръката на русия отхвъркна нагоре, пистолетът излетя високо към стената. Момчето отвори широко очи и вик на болка излетя от раззинатата му уста. Той се завъртя, сграбчи дръжката на вратата, дръпна с все сила и изхвъркна навън.

Светлината от стаята се разля след него по стълбищната площадка. Някой някъде изкрещя. Тресна се врата. Малъри погледна към Мардон.

— Уцели ме в ръката — съобщи му той. — Можех пет пъти да го убия това копеле! — поясни с равен глас.

Мардон вдигна ръка от бюрото и в нея блесна пистолет. Куршумът се заби в пода пред краката на Малъри. Мардон се люшна като пиан, захвърли пистолета, сякаш бе нагорещено желязо, и вдигна високо ръце. Изглеждаше смъртно уплашен.

— Хайде пред мен, господинчо! Махам се оттук.

Мардон се измъкна иззад бюрото. Движеше се вдървено като марионетка. Очите му бяха мъртви като застояли стриди. Лиги течаха по брадичката му.

Нещо се мерна на прага. Малъри отскочи встрани, стреляйки слепешката срещу вратата. Но изстрелите на люгера бях заглушени от ужасния трясък на лопара. Изгарящ пламък жегна дясната страна на Малъри. Мардон пое останалата част от куршумите.

Строполи се на пода по лице, мъртвъв още преди да докосне паркета.

През отворената врата прелетя лопарата, последвана от мъж по риза с дебело шкембе, който едва мина през касата и въпреки това не успя да се хване никъде, макар ръцете му конвулсивно да се опитваха да намерят опора, накрая се изтърколи на пода. Задавено изхлипване и от устата му шурна кръв върху колосания плат на официалната му риза.

Някъде отдолу изведнъж се надигна невъобразим шум — викане, тичащи крака, неадекватен нервен смях, някакъв остър звук — навярно писък. Забръмчаха коли навън, заскърцаха гуми по алеята. Клиентите се изнасяха панически. Някъде издрънча счупено стъкло. Приглушен тропот на тичащи крака по тротоара.

В осветеното петно на стълбищната площадка нищо не помръдваше. Русият стенеше тихо някъде там на пода, зад мъртвеца, проснат на прага.

Малъри прекоси стаята и потъна в стола, разположен до бюрото. Изтри потта от очите си с длан, пистолетът в ръката не му пречеше. Облегна гърди на ръба на бюрото задъхан, без да сваля очи от вратата.

Лявата ръка пулсираше, а десния крак сякаш го бяха сполетели всичките десет бедни, изпратени от Господ на Египет. Под ръкава му се стичаше кръв, багреше ръката и капеше от пръстите.

След малко отклони поглед от вратата и го фокусира върху пачката банкноти на бюрото. Пресегна се и ги бутна с дулото на люгера в отвореното чекмедже. Наведе се напред — лицето му се сгърчи от болка, задъха се, но успя да затвори чекмеджето. После примига няколко пъти бързо — стисваше здраво клепачи, после рязко и широко ги отваряше. Това проясни малко главата му. Дръпна телефона към себе си.

На долния етаж вече цареше тишина. Малъри остави люгера, вдигна слушалката и я остави до пистолета.

— Много лошо, кукло — каза той на глас. — Дали пък не сбърках... Тоя тъпак дали щеше да има смелостта да ти стори нещо... Знаем ли... е... сега ще се наложи да обяснявам.

Тъкмо започна да набира номера и воят на сирени зазвуча по-силно.

10

Униформеният полицай, седнал зад бюро с пишеща машина, говореше по диктофона, после погледна към Малъри и посочи с палец към остъклена врата, на която пишеше: „Шеф на криминалния отдел. Личен кабинет.“

Малъри стана от твърдия стол вдървено, прекоси помещението, облегна се на стената, за да отвори остъклената врата, и влезе.

Озова се в стая с мръсен кафяв линолеум и с такава отвратителна мебелировка, каквато само градската община можеше да предостави. Каткарт, шефът на криминалния отдел, седеше сам наред с помещението, между отрупано с боклуци бюро с извит сгъваем капак, което бе поне на двайсет години, и маса от орехово дърво, върху която спокойно можеше да се играе пинг-понг.

Каткарт беше едър занемарен ирландец с потно, захилено лице. Белите му мустаци бяха пожълтели по средата от никотин. По ръцете имаше множество брадавици.

Малъри бавно тръгна към него, опирайки се на здрав бастун с гумен накрайник. Чувстваше десния си крак подут и горещ. Превръзка от черна коприна, праметната през рамото, поддържаше лявата му ръка. Беше току-що обръснат. На бледото му лице очите изглеждаха черни като катран.

Седна до масата срещу Каткарт, остави бастуна върху огромния ѝ плот, потупа цигара в дървото и я запали.

— Каква е присъдата, шефе? — попита той небрежно.

Каткарт се захили.

— Как се чувстваш, хлапе? На вид си като прегазен от камион.

— Не е чак толкова зле. Малко съм скован.

Каткарт кимна, прочисти гърло, разрови безцелно някакви документи пред себе си.

— Ти си на чисто. Беше на кантар, но си на чисто. От Чикаго ни изпратиха чисто досие — безупречно. Люгерът ти е повалил само

Майк Корлис — абсолютен бандит. Ще запазя обаче пистолета ти за спомен. Нямах нищо против, нали?

— Добре — кимна Малъри. — Ще си взема един двайсет и пет милиметров с медни куршуми. Страхотна оса. Никакъв откат, но се връзва по-добре с официални дрехи.

Каткарт се вгледа в него за миг.

— По лопарата са открити единствено отпечатъците на Майк. А Мардон е убит с лопарата. Никой не се е скъсал да плаче за това. Русият хлапак не е тежко ранен. Оставил е отпечатъците си по автоматичния пистолет, който намерихме на пода, и това ще го изкара от играта за известно време.

Малъри уморено потърка брадичка.

— Ами другите?

Каткарт вдигна сплъстените си вежди и го погледна глуповато.

— Доколкото знам, нищо не те свързва с другите. Нали?

— Нищичко — увери го Малъри. — Само питах.

— Не питай — сръза го Каткарт. — И не се впускай в догадки, ако някой реши да ти задава въпроси... Да вземем онази история в Болдуин Хилс. Доколкото можахме да установим, Макдоналд е загинал при изпълнение на служебния си дълг, като преди това е застрелял наркодилър на име Слипи Морган. Издирваме съпругата на Слипи, но не вярвам да ѝ хванем дирите. Мак не се занимаваше с наркодилъри и онази нощ не е бил дежурен, но беше страхотен полицаи, влюбен в работата си, така че това не би го спряло, ако е попаднал на нещо.

Малъри се усмихна изморено.

-Така ли е станало? — учтиво попита той.

— Да — увери го Каткарт. — В другия случай известен комарджия на име Ландри — който е и бизнес партньор на Мардон (малко странно съвпадение) — отишъл в Уестууд да вземе пари от тип, наречен Костело, който правел списъците на залаганията за конните състезания в Истърн Трекс. Джим Ралстън, един от нашите, отишъл с него. Не е бил длъжен, но твърде добре познавал Ландри. Възникнали разногласия за парите. Джим бил халосан с палка, а Ландри и някакъв дребен бандит се изпозастреляли един друг. Имало и някакъв тип там, но не успяхме да уточним самоличността му. Хванахме Костело, но той мълчи, а ние не обичаме да бием стари хора. Повдигнали сме

обвинение срещу него за удара с палката. Но той сигурно ще пледира, че е невинен.

Мальри се отпусна в стола, докато опря тил на облегалката. Издиша дим към мръсния таван.

— Ами миналата нощ? Или това е било времето, когато колелото на ролетката е започнало да стреля и странна пура пробила дупка във вратата на гаража?

Шефът на криминалния отдел отривисто разтри влажните си бузи, после извади огромна носна кърпа и шумно се изсекна в нея.

— А, това ли? — небрежно каза той. — Нищо особено не е станало. Русият хлапак — Хенри Ансън или нещо такова — разправя, че било изцяло негова грешка. Бил телохранител на Мардон, но това не означава, че може да стреля по всеки, ако му хрумне. Само това му е достатъчно да го вкара на топло, но ние проявихме снизходителност, задето ни разказа всичко както си е било.

Каткарт замлъкна и се вторачи в Мальри. Мальри се хилеше.

— Разбира се, ако не ти харесва неговата история... — не довърши шефът на криминалния отдел.

— Още не съм я чул, но ще ми хареса, убеден съм.

— Добре — избоботи Каткарт успокоен. — Та този Ансън разправя, че Мардон го повикал в стаята, където разговарял с теб. Ти си вдигал скандал за нещо, май за някаква нагласена ролетка на долния етаж. На бюрото имало някакви пари и Ансън решил, че става въпрос за изнудване. Сторил си му се доста опасен и понеже не знаел, че си частен детектив, се изнервил. Пистолетът му изтрещял. Ти не си отговорил веднага на огъня, но нещастникът стрелял пак и те уцелил. И тогава вече си го пронизал в рамото, всеки би го направил, само че ако бях на твое място, щях да му надупча червата. После идва оня с лопарата и започва да гърми, без да пита, убива Мардон, ти също отнасяш малко олово. Отначало си помислихме, че може нарочно да е видял сметката на Мардон, но хлапакът каза, че се е спънал във вратата, като влизал... Хич не ни харесва цялата тая стрелба около теб — все пак си непознат и така нататък — но човек трябва да има право да се защити, когато незаконно вадят оръжие срещу него.

— А областният прокурор и съдията? — тихо попита Мальри. — Те на какво мнение са? Ще ми се да се върна със същата неопетнена репутация, с каквата дойдох.

Каткарт смръщено закова поглед в мръсния линолеум и си захапа палеца, сякаш му доставяше удоволствие да си причинява болка.

— Съдията не дава и пет пари за тези отрепки. Ако областният прокурор реши да се прави на интересен, ще му припомня няколко случая, в които прокуратурата не се представи особено добре.

Малъри взе бастуна от масата, бутна стола си назад, подпря се на бастуна и се изправи.

— Страхотен полицейски участък. Чудя се как изобщо има престъпления във вашия район — заяви той и се отправи към вратата.

— В Чикаго ли се връщаш? — попита Каткарт зад гърба му.

Малъри внимателно сви дясното си рамо — здравето.

— Може да поостана малко. Едно от студиата ми направи предложение. Да се занимавам със случаите на изнудване и такива работи.

Каткарт се захили чистосърдечно.

— Страхотно! „Еклипс филмс“ е чудесно студио. Винаги са се отнасяли с уважение към мен... С изнудвания — хубава, лесна работа. Не те напъхва в разни сериозни неприятности.

— Да, лека работа, и аз така мисля, шефе — кимна Малъри. — Почти женска, ако разбираш какво искам да кажа.

Излезе от кабинета, бавно измина коридора, взе асансьора и се озова на улицата. Хвана такси. В таксито беше горещо. Прилоша му, зави му се свят, но хотелът не беше далече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.